

เจ้าหญิง

แฟนของผมคนนี่เธอชื่อน้อยหน้า ผมรักเธอสุดหัวใจ เราเรียนอยู่ห้องเดียวกัน ไม่รู้ว่าใครจีบใครก่อน หยอกล้อกันไปหยอกล้อกันมา สุดท้าย เขาไปเอามาเลยกลายเป็นแฟนกัน น้อยหน้าเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ น่ารักๆ ยิ้มเก่ง อัจฉริยะดี เป็นที่รักของเพื่อนๆ ทุกคน แถมยังเรียนหนังสือเก่งอีกด้วย มันทำให้ผมตกหลุมรักเธออย่างถอนตัวไม่ขึ้น

ความรักของผมกับน้อยหน้า เป็นคู่รักในวัยเรียนที่มีทั้งสุขและทุกข์ ทะเลาะกันบ้างเป็นบางครั้ง แต่สุดท้ายก็รักกันดี เราก็คงเหมือนคู่รักทั่วๆ ไป ไปกินข้าวด้วยกัน ไปดูหนังด้วยกัน คอยดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน อยู่เสมอ ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด จนถูกเพื่อนๆ แซวอยู่บ่อยๆ ว่าตัวติดกันเหมือนปลาที่ออกไถ่ยามเข้าพอไปถึงโรงเรียน สิ่งแรกที่น้อยหน้าจะถามถึงคือการบ้านที่ครูสั่งให้ทำ แน่แน่นอนว่าถ้าผมยังทำไม่เสร็จหรือไม่ได้ทำ เธอจะเอาการบ้านออกมาให้ผมลอก และช่วยผมทำ ปากก็พร่ำบ่นจนผมต้องเอามือปิดหูไว้

ถึงแม้ว่าทั้งวันเราจะต้องเจอหน้ากันตลอด แต่ก็ไม่เคยรู้สึกเบื่อเลย บ่อยครั้งที่ได้นั่งเรียนอยู่ข้างกัน ผมนั้นอ่อนวิชาคำนวณ จึงมีน้อยหน้านี้แหละที่เหมือนเป็นคุณครูอีกคน

ผมเป็นนักฟุตบอลทีมโรงเรียน ผมใช้เวลาในช่วงเย็นหลังเลิกเรียนฝึกซ้อมฟุตบอล พอ น้อยหน้าเรียนพิเศษเสร็จ เธอก็จะรีบมานั่งดูผมอยู่ข้างสนาม โดยที่เธอไม่เคยรู้เลยว่า เวลาที่ผมเห็นเธออยู่ข้างสนาม มันทำให้ผมมีกำลังใจเต็มเปี่ยม

ถ้ามีเวลาว่างจริงๆ เรามักไปกินข้าวเย็นด้วยกัน ที่ร้านอาหารตามสั่ง ซึ่งมันเป็นมื้อเย็นที่หรูที่สุดของเราแล้ว กินข้าวเสร็จก็ขี่รถมอเตอร์ไซด์ไปเล่นตามสวนสาธารณะบ้าง ริมแม่น้ำบ้าง พูดคุยกันไปสัพเพเหระอย่างสนุกสนาน ทั้งที่ทั้งวันก็คุยกันมาตลอด และก่อนสองทุ่ม ผมจะต้องไปส่งน้อยหน้ากลับบ้าน โดยมีสายตาพ่อหรือแม่ของน้อยหน้าแอบมองอยู่

และนั่นก็เป็นวงจรชีวิตรักในแต่ละวันของผมกับน้อยหน้า

มีอยู่วันหนึ่ง ผมกับน้อยหน้าไปออกกำลังกายที่สวนสาธารณะเหมือนอย่างเคย เราชอบเดินจับมือกัน คุยกันไปเรื่อยๆ สลับกับการวิ่งเป็นครั้งคราว พอเริ่มรู้สึกเหนื่อยก็ไปนั่งพักที่ม้านั่ง มองดูน้ำในบึงทอประกายกับแสงแดดที่กำลังลาลับของฟ้า

“ฉันไม่อยากให้ถึงวันที่เราต้องจากกันเลย” อยู่ดีๆ น้อยหน้าก็พูดแบบนี้ขึ้นมา

“ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะน้อยหน้า” ผมหันไปมองหน้าเธอ

“ฉันก็ไม่อยากให้มันเป็นแบบนี้หรอก แต่ฉันเชื่อว่าสักวัน มันจะต้องเป็นแบบนี้”

“น้อยหน้าอย่าพูดแบบนี้เลย มันเหมือนเป็นกลางร้ายยังไงก็ไม่รู้”

“และถ้าวันหนึ่งเราต้องจากกันจริงๆ” เธอหันมามองหน้าผม “คุณจะลืมฉันไหม”

“ไม่แน่นอน ผมจะไม่มีวันลืมคุณ” ผมยืนยันหนักแน่น

“สัญญาะนะ”

“สัญญา”

เธอยืนนึ้นก้อยออกมา เราเกยวักก้อยกันเหมือนเด็ก

พอถึงฤดูกาลสอบเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัย ผมรู้สึกว่ทุกอย่างดูุ่นวายไปหมดจนแทบจะไม่มีเวลาทำอะไรเลยนอกจากคร่ำเคร่งอยู่กับตำราเรียน มันทำให้ผมกับน้อยหน้าเจอกันน้อยลง พูดคุยกันน้อยลง เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ที่ต่างคนต่างจดจ่ออยู่กับอนาคตของตัวเอง

หลังเรียนจบชั้นมัธยม ผมก็ก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย การเปลี่ยนไปอยู่ในอีกที่หนึ่ง ทำให้ทุกอย่างดูสับสนวุ่นวายไปหมด ผมต้องใช้เวลาเรียนรู้ชีวิตใหม่และปรับตัวให้เข้ากับมันอยู่สักพัก ในตอนแรก ผมคิดถึงชีวิตในสมัยมัธยมมากๆ ผมรู้สึกว่มันช่างมีความสุขเหลือเกินเมื่อคิดถึงช่วงเวลานี้

ผมเข้าไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ส่วนน้อยหน้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยที่บ้านเกิด ช่วงแรกๆ เราก็ติดต่อกันผ่านทางโทรศัพท์ แต่นับวันก็ยิ่งห่างเหินกันออกไป จนไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย ผมก็ตอบตัวเองไม่ได้เหมือนกันว่ระยะทางหรืออะไรกันแน่ ที่แยกผมออกจากน้อยหน้า

ผมสนุกอยู่กับการเรียน จนเวลาล่วงเลยมาถึงปีสุดท้าย แล้วแรงเหวี่ยงของโชคชะตาก็พาให้ผมมาเจอกับน้ำตาล เราเรียนอยู่ในสาขาเดียวกัน ได้ทำงานกลุ่มด้วยกันอยู่บ่อยๆ ความใกล้ชิดทำให้เราสนิทกันขึ้นทุกวัน จนสานสัมพันธ์กลายเป็นคนรัก

“ช่วยฉันทำงานที่อาจารย์สั่งหน่อยได้ไหมกันต์” น้ำตาลบอกแกมบังคับ หลังจากเรียนเสร็จ “พอดีวันนี้ฉันมีธุระต้องไปทำ”

“ได้สิ” ผมตอบตกลง

คำพูดของน้ำตาลทำให้ใบหน้าของน้อยหน้าลอยขึ้นมาในหัว ครั้งหนึ่งผมเคยใช้คนอื่นช่วยทำการบ้านให้ มาบัดนี้ กลับกลายเป็นผมเองที่ต้องมาทำให้อีกคน และวันนั้นผมก็ต้องหอบเอางานของน้ำตาลกลับไปทำที่หอพักด้วย

กลางดึกผมได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนของน้ำตาล เป็นก๊วนเพื่อนนักดื่มของเธอ ปลายสายบอกว่าน้ำตาลเมาแเอ้ให้มารับกลับไปด่วน

ผมเรียกแท็กซี่ไปรับเอาน้ำตาลกลับมาที่หอพักของผม ถ้าเขาเธอไปส่งที่บ้านเลย ผมก็กลัวว่จะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น ผมเอาผ้าชุบน้ำมาเช็ดตามเนื้อตัวให้เธอ แล้วโทรเรียกพี่น้ำฝน

พี่น้ำฝนเป็นพี่สาวของน้ำตาล เมื่อก่อนก็เรียนอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่ตอนนี้จบออกไปทำงานแล้ว พี่น้ำฝนรู้จักนิสัยใจคอของผมดี คอยถามไถ่เรื่องของเธอเองจากผมอยู่บ่อยๆ

“ขอบคุณกันต์มากนะ ที่ดูแลน้องสาวพี่อย่างดี” พี่น้ำฝนพูดกับผม ตอนเอาน้ำตาลขึ้นไปนั่งในรถแก๊งแล้ว

“ครับพี่น้ำฝน ผมเป็นคนรักของน้ำตาล ผมต้องดูแลเธออยู่แล้วครับ”

มีอยู่วันหนึ่ง เป็นวันที่น้ำตาลลุ่มใจมาก แต่ผมก็ไม่ได้ถามว่าเธอหนักอกหนักใจเรื่องอะไร ผมรู้ว่า
 สุดท้ายแล้ว เธอจะต้องหาทางออกด้วยการดื่มอีกเช่นเคย

“แสดงว่าวันนี้คุณจะไปดื่มอีกแล้วใช่ไหม” ผมถามขึ้น

“ใช่ เพราะมันเป็นทางออกที่ดีที่สุดของฉัน” เธอตอบแบบคนลึนคิด

ผมกลัวว่าเธอจะคิดทำอะไรไปในทางที่ไม่ดี วันนั้นผมจึงขอไปกับเธอด้วย เรานั่งดื่มกันอยู่สองคน
 ส่วนใหญ่มีแต่เธอมากกว่าที่ดื่ม ส่วนผมได้แต่นั่งดู

“ทำไมคุณต้องดื่มเหล้าด้วย”

“เพราะมันทำให้ฉันลืมเรื่องราวเลวร้ายได้”

“คุณกำลังหลอกตัวเองมากกว่า เหล้ามันช่วยอะไรไม่ได้หรอก มีแต่จะทำให้ทุกอย่างมันเลวร้าย
 ลง คุณต้องกล้าที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาซะ”

เธอไม่สนใจคำพูดของผม ยังคงยกแก้วเหล้าดื่มต่อไป

“ตั้งแต่เด็กจนโต พ่อแม่ตั้งความหวังกับฉันไว้สูงมาก อยากให้ฉันเป็นอย่างโน้นอย่างนี้ ฉันต้องอยู่
 ภายใต้การกำกับของพ่อแม่ตลอด ฉันไม่ชอบอะไรแบบนี้เลย ทำไมต้องมาคาดหวังอะไรจากฉันด้วย”

ผมดื่มเป็นเพื่อนน้ำตาลจนเธอเมามากแล้ว วันนั้นพี่น้ำฝนไปทำงานที่ต่างจังหวัด ผมจึงต้องเรียก
 แท็กซี่เป็นคนพาน้ำตาลไปส่งที่บ้าน

วันนั้นบังเอิญว่าพ่อของน้ำตาลไม่อยู่ ผมจึงเจอแต่แม่ของเธอ ผมเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้แม่เธอฟัง
 อย่างเปิดเผย

“พี่สาวของน้ำตาล เคยเล่าให้แม่ฟังแล้ว ว่ากันต์เป็นคนยังไง” แม่ของน้ำตาลพูดกับผม เมื่อผมเล่า
 จบ “น้ำตาลลุ่มใจเลเทเมาแบบนี้ กันต์ก็ยิ่งรักลูกสาวของแม่อยู่เธอ”

“ครับแม่ ผมรักน้ำตาลครับ”

“ยังไงแม่ฝากดูน้ำตาลด้วยก็แล้วกันนะ น้ำตาลฟังกันต์พูดมากกว่าแม่เสียอีก” แม่ของน้ำตาลว่า

“ครับ” ผมรับปาก

พอเรียนจบ ต่างคนต่างก็แยกย้ายกันไปตามทางของแต่ละคน ความสัมพันธ์ของผมกับน้ำตาล
 ค่อยๆ จืดจางลง ผมพยายามติดต่อเธออยู่ แต่ดูเหมือนว่าเธอก็พยายามจะไม่พบหน้าผม อาจจะเป็นด้วยเหตุผล
 อะไรของเธอก็แล้วแต่ แต่ผมก็ตั้งใจ ที่สุดท้ายแล้ว ผมสามารถพาเธอคว้าเอาใบปริญญามาได้อย่างทุลักทุเล

ผมมาได้รับรู้ข่าวคราวของเธอจากเพื่อนคนหนึ่ง ว่าเธอทะเลาะกับครอบครัวอย่างรุนแรงและหนี
 ออกจากบ้าน ผมจนปัญญาจะตามหาเธอ ได้แต่ภาวนาให้เธอปลอดภัย

ผมก็คงเหมือนหลายๆ คน ที่พอได้ใบปริญญาแล้ว ก็ออกหางานทำ ผมไปสมัครทำงานอยู่หลายที่ จน
 สุดท้ายได้เข้าทำงานในบริษัทแห่งหนึ่ง

และการเริ่มต้นชีวิตการทำงานก็ทำให้ผมได้พบกับไข่มุก เราทำงานอยู่ที่เดียวกัน ในแผนกเดียวกัน ความใกล้ชิดทำให้เราสนิทกันขึ้นเรื่อยๆ จนสานสัมพันธ์กลายเป็นแฟนกัน

อันที่จริง ผมรู้ดีว่าความรักที่ผ่านมาจากผมนั้นล้มเหลวไม่เป็นท่า แต่เมื่อมองไปรอบกาย ผมกลับพบว่าในวัยนี้ หลายคนต่างก็มีคนรักด้วยกันทั้งนั้น ผมก็เลยคิดว่า ลองรักอีกสักครั้งจะเป็นไรไป

ไข่มุกเป็นคนสวย ผมคิดว่าเธอน่าจะเป็นที่หมายปองของหนุ่มๆ หลายคน ซึ่งผมก็ไม่รู้ว่าเหตุผลอันใดที่เธอเลือกผม แต่จะว่าไปแล้ว ผมก็ไม่ใช่คนขี้ริ้วขี้เหร่อะไร ก็หล่อเหลาเอาการกับเขาอยู่

ผมยอมรับตามตรงว่าผมแพ้ให้กับความสวยของไข่มุก ไข่มุกเป็นผู้หญิงที่สวยจริงๆ ผมรับรองได้เลยว่าผู้ชายคนไหนเห็นเป็นต้องชอบเธอเหมือนกัน

“วันนี้ไปกินข้าวข้างนอกด้วยกันนะ” โกล้เที่ยงของวันนั้นไข่มุกมาชวนผมที่โต๊ะทำงาน

“ได้สิไข่มุก” ผมบอก

อันที่จริงผมไม่อยากไปกินเท่าไรหรอก เพราะร้านที่ไข่มุกเลือกมีแต่ร้านหรูๆ ราคาแพงทั้งนั้น แต่ผมก็ขัดเธอไม่ได้จริงๆ

ร้านอาหารที่ไข่มุกพาผมไป อยู่ไม่ไกลจากที่ทำงานมากนัก พอไปถึงเธอก็สั่งอาหารมาเติมโต๊ะเหมือนอย่างเคย

“ฉันมีเรื่องจะขอให้คุณช่วยหน่อยจะได้ไหม” เธอเอ่ยขึ้น

“ได้อยู่แล้วไข่มุก ถ้าผมช่วยได้นะ”

“ฉันอยากขอยืมเงินคุณสักก้อน”

แล้วเธอก็เล่าให้ผมฟังถึงธุรกิจที่เธอกำลังจะลงทุนทำ ซึ่งมันดูเกินตัว เกินกำลังที่มีมากเกินไป และแทบจะมองไม่เห็นความสำเร็จเลย

“คุณมีความทะเยอทะยานมากเกินไป”

“แล้วมันไม่ดีหรอกที่ฉันมีความทะเยอทะยาน ฉันอยากก้าวไปข้างหน้า ก้าวไปจากจุดที่ฉันเป็นอยู่ ไปสู่จุดที่ดีกว่า”

“ความทะเยอทะยานมันก็ดีอยู่ไข่มุก แต่คุณมีมากเกินไป ผมกลัวว่าสักวันหนึ่งมันจะทำให้คุณต้องล้มเหลวนะสิ”

แต่สุดท้าย ผมก็ให้เธอขอยืมเงินไปอยู่ดี

มีอยู่วันหนึ่งที่ไข่มุกต้องออกไปทำงานกับเจ้านาย ช่วงนั้นผมจึงต้องไปกินข้าวคนเดียว ตั้งแต่สมัยเรียนอยู่มหาวิทยาลัยแล้ว ผมมักไปนั่งกินข้าวแกงที่ร้านของแพรว

“ฉันมีอะไรบางอย่างจะเล่าให้คุณฟัง ถ้าคุณอยากฟังนะ” แพรวเข้ามานั่งลงที่เก้าอี้ ในตอนที่ผมกำลังกินข้าวอยู่

“ฟังแพรว ผมอยากฟัง คุณมีเรื่องอะไรจะเล่าให้ผมฟังเธอ”

“นี่ฉันจะพูดในฐานะที่เราเป็นเพื่อนสนิทกันนะ ความสัมพันธ์ของคุณกับไข่มุกไปถึงไหนแล้วตอนนี้”

“ก็เรื่อย ๆ แหละเพรว”

“อย่าหาว่าฉันพูดอย่างนั้นอย่างนี้เลยนะ ไข่มุกเธอเป็นคนสวย เธอมีผู้ชายมาติดพันด้วยหลายคนเลย คุณระวังตัวไว้สักหน่อยก็ดีนะ อย่าทุ่มเทกับเธอมากเกินไป”

ผมรับฟังแต่โดยดี เพราะแพรวถือเป็นเพื่อนสนิทของผมอีกคนหนึ่ง เรียนหนังสือในมหาวิทยาลัยมาด้วยกัน แถมยังบังเอิญได้มาทำงานในบริษัทเดียวกันอีก แพรวกำพร้าพ่อแม่ อยู่กับยายตั้งแต่ยังแบเบาะ เธอเป็นคนอ่อนโยน ชอบช่วยเหลือคนอื่นอยู่เสมอ

วันหนึ่งผมได้รับโทรศัพท์จากน้ำตาล เราคุยกันอยู่สักพัก ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกันพอสมควร น้ำเสียงของเธอมีแววเศร้าสร้อย ผมคิดว่าเธอน่าจะมีเรื่องหนักใจ เธออยากให้ผมไปพบที่บ้านของเธอ

ผมเจอพ่อกับแม่ของน้ำตาล และพี่น้ำฝน ผมเล่าให้ทุกคนฟังว่าตอนนี้ผมทำงานอยู่ที่ไหน เล่าให้ฟังคร่าว ๆ ถึงชีวิตในปัจจุบัน

ตอนที่ผมเดินเข้าไปในห้องนอนของน้ำตาล เธอกำลังเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างเลื่อนลอย เธอนั่งเอาหลังพิงหมอนอยู่บนเตียง ผมรู้สึกตกใจที่ขาข้างขวาของเธอถูกตัดขึ้นไปถึงหัวเข่า แต่ก็พยายามสะกดอาการตกใจไว้

“ขอบคุณที่คุณมานะกันต์ ขอบคุณที่ยังไม่ลืมฉัน” เธอพูด น้ำตาไหลอาบแก้ม

“ผมต้องมาอยู่แล้ว เพราะผมก็คิดถึงคุณ ไม่น้อยไปกว่าที่คุณคิดถึงผมหรอก”

“คุณไม่น่ามาเห็นฉันในสภาพน่าหดหู่แบบนี้เลย”

“ไม่เห็นจะน่าหดหู่ตรงไหนเลย คุณก็ยังสวยและน่ารักเหมือนเดิมนะน้ำตาล”

เธอยิ้ม ข้าให้กับคำพูดของผม

“ถ้าไม่รังเกียจ ฉันขออดคุณหน่อยได้ไหม”

“ได้สิ ทำไมผมจะต้องรังเกียจคุณด้วย”

ผมเข้าไปสวมกอดเธอ เราอดกันอยู่เนิ่นนาน

“คุณเชื่อไหม หลังจากที่ชีวิตของฉันต้องกลายเป็นแบบนี้ ไม่เคยมีใครมาสนใจใยดีฉันเลย เพื่อนฝูงที่เคยบอกว่ารักฉันอย่างโน้นอย่างนี้ เพื่อนฝูงที่เคยดื่มกินสรวลเสเฮฮาด้วยกัน ไม่มีใครแวะมาเยี่ยมฉันเลยสักครั้งเดียว” เธอพูดแบบคนน้อยใจ

น้ำตาลเล่าอะไรต่าง ๆ นานาให้ผมฟังเสียยืดยาว เวลาที่เธอพูดถึงอุบัติเหตุที่ทำให้เธอเสียขาไป น้ำตาเธอก็เริ่มไหลทุกที

“ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ฉันจะไม่ทำตัวเหลวแหลกแบบเดิมอีกเป็นอันขาด”

“เราย้อนเวลากลับไปไม่ได้หรอกน้ำตาล แต่เราสามารถทำปัจจุบันที่เราเป็นอยู่ให้ดีขึ้นได้นะ” ผมพยายามพูดให้กำลังใจเธอ

“เวลาที่ฉันสิ้นหวัง เวลาที่ฉันท้อแท้ ฉันมักจะนึกถึงเรื่องราวดีๆ ระหว่างเราสองคน มันทำให้ฉันมีกำลังแรงใจที่จะก้าวต่อไปข้างหน้า”

“น้ำตาลคิดถูกแล้ว ผมเองก็เหมือนกันนะน้ำตาล เวลาที่ผมรู้สึกเหนื่อย รู้สึกท้อแท้ ผมก็มักจะคิดถึงเรื่องราวดีๆ ระหว่างผมกับน้ำตาลเหมือนกัน”

ผมคุยอยู่เป็นเพื่อนน้ำตาล จนเธอผล็อยหลับไป ผมห่มผ้าให้เธอ จูบที่เรื้อนผมของเธอ ก่อนจะออกมานั่งคุยกับครอบครัวของน้ำตาลอยู่นานสองนาน

“น้ำตาลน่าสงสารมากเลยนะครับ” ผมพูดกับพี่น้ำฝน ตอนที่กำลังจะกลับ

“ใช่กันต์ น้องสาวพี่น้ำสงสารมาก”

“เธอกำลังต้องการกำลังใจครับพี่น้ำฝน ผาญดูแลน้ำตาลด้วยนะครับ”

“ขอบคุณกันต์มากนะที่ยังไม่ลืมพวกเรา ครอบครัวพวกเรายินดีต้อนรับกันต์เสมอนะ”

ผมยกมือไหว้ทุกคน แล้วขอตัวลากลับ

ผมทำงานได้ยังไม่ถึงปี เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองขึ้นอย่างกะทันหัน และบริษัทที่ผมทำงานอยู่ ก็กำลังประสบกับปัญหาทางเศรษฐกิจ ส่งผลให้บริษัทมีนโยบายลดจำนวนพนักงานลง ซึ่งผมก็ได้แต่ทำใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น

ส่วนความสัมพันธ์ของผมกับไข่มุกนั้นไม่ต้องไปพูดถึง เพราะตอนนี้เธอได้ดีจากผมไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว กำลังคบหาอยู่กับนักธุรกิจคนหนึ่ง ซึ่งมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียบพร้อมไปกว่าผม

มันถือได้ว่าเป็นการตัดสินใจครั้งสำคัญครั้งหนึ่งในชีวิตของผมเลยก็ว่าได้ ก่อนจะลาออกจากงานที่ทำอยู่ ผมนั่งทบทวนคิดแล้วคิดอีกอยู่นานพอสมควร เพราะผมไม่อยากกลับบ้านแบบคนขี้แพ้ แต่ถึงผมไม่ลาออก ผมก็คงต้องถูกบริษัทสั่งให้ออกอยู่ดี

ยังมีอีกเหตุผลหนึ่งที่สำคัญไม่แพ้กัน ถึงแม้ว่าความสัมพันธ์ของผมกับไข่มุกจะจบลงไปแล้ว แต่ส่วนตัวผมเองยังมีเยื่อใยกับเธออยู่ ผมคงทำใจลำบากถ้าต้องเจอหน้ากันทุกวันอยู่ที่ทำงาน เพราะตอนนี้ปัญหาที่ประเดประดังเข้ามา มันทำให้ผมอ่อนแอเหลือเกิน

วันนั้นหลังจากที่ยื่นใบลาออกเสร็จเรียบร้อยแล้ว ตอนนั้นผมยังคิดอะไรไม่ออก ไม่รู้จะไปทางไหนต่อ รู้สึกเหนื่อยล้าไปหมด

ผมกลับไปเก็บข้าวของที่หอบัก ในหัววนเวียนอยู่กับเรื่องการหางานใหม่ทำ จนเสียงเคาะประตูปลุกผมจากภวังค์ความคิด ผมเปิดประตูออกไป เห็นร่างของแพรวยืนอยู่

“ฉันรู้เรื่องระหว่างคุณกับไข่มุกแล้ว” เธอพูดเมื่อเข้ามาอยู่ในห้อง

“เรื่องอะไร” ผมถาม

“ก็เรื่องที่คุณเลิกกับไข่มุกยังงั้นละ” เธอเฉลย “วันนี้ฉันไปคุยกับไข่มุกว่าจะบอกให้เธอรักคุณให้มากๆ อย่าปอกลอกคุณมากนัก แต่กลับกลายเป็นว่า เธอบอกฉันว่าเลิกกับคุณแล้ว”

“ใช่แพรว ผมเลิกกับไข่มุกแล้ว”

เกิดความเจียบขึ้นระหว่างเราสองชั่วขณะ เหมือนต่างคนต่างก็ไม่มีอะไรจะพูดอีก

“ฉันจะไปกับคุณ” แพรวพูดอย่างหนักแน่น เหมือนคนที่ตัดสินใจมาแล้ว

“คุณหมายความว่ายังไง”

“ฉันก็หมายความตามที่พูดไปนั่นแหละ ตอนนี้นักก็ลาออกแล้วเหมือนกัน”

“คุณแน่ใจแล้วหรือแพรวที่ทำแบบนี้”

“แน่ใจ ฉันจะไปกับคุณ”

ผมโผล่เข้าไปกอดแพรว น้ำตาอุ่นๆ ไหลอาบแก้มอย่างไม่รู้ตัว ผมร้องไห้เหมือนเด็กไม่มีผิดเลย

จะว่าไปแล้ว ตอนนี้น่าจะเป็นช่วงเวลาที่ผมตกต่ำที่สุดในชีวิต การที่มีคนมาอยู่เคียงข้างเราในวันที่เรตกต่ำที่สุด ถือได้ว่าเป็นโชคดีของคนๆ หนึ่ง

คนที่ผมเคยมองข้ามมาตลอด มาบัดนี้ ได้กลายมาเป็นคนที่ผมรักสุดหัวใจ และพร้อมที่จะอยู่เคียงข้างกันไปตลอด

นานแล้วที่ผมไม่ได้กลับบ้าน การกลับบ้านของผมครั้งนี้ ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนพ่ายแพ้ เพราะตลอดชีวิตของผม ผมไม่เคยทำให้พ่อกับแม่ผิดหวังเลย ผมกลัวเหลือเกินว่าจะถูกตราหน้าว่าเป็นคนล้มเหลว

ผมกลับบ้านแบบเจียบๆ ไม่ได้บอกพ่อกับแม่ล่วงหน้าก่อน ตอนที่เจอหน้าลูก แม่กระโดดดีใจจนตัวลอย

พ่อกับแม่ปลื้มปิติและดีใจมากเมื่อรู้ว่าผมจะกลับมาทำงานอยู่ที่บ้าน

“แล้วนั่นพาใครมาด้วยล่ะ” พ่อแซว

“แฟนผมเองครับ หวังว่าพ่อกับแม่จะรักและเมตตาแพรวนะครับ” ผมพูด

ผมพาแพรวเข้าไปกราบพ่อกับแม่ พ่อกับแม่เคยบอกผมว่าอยากมีลูกสาวมากๆ แต่ก็มีความสามารถเพียงลูกชายคนเดียว

“จะมาก็ไม่ต้องบอกล่วงหน้า แม่จะได้เตรียมที่อยู่ที่นอน เตรียมกับข้าวกับปลาไว้ต้อนรับ”

ผมเล่าให้ท่านทั้งสองฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตบ้าง ยิ่งได้รู้ว่าผมจะกลับมาอยู่บ้านเพื่อช่วยทำงาน ท่านยิ่งดีใจเข้าไปใหญ่

“นี่แหละคือสิ่งที่พ่อกับแม่ต้องการ คือการได้อยู่กับลูก พ่อกับแม่ก็เหมือนไม้ไผ่ล้มๆ ยิ่งนับวันก็ยิ่งไผ่ล้มๆ เข้าไปทุกที” แม่พูดจบดึงผมกับแพรวเข้าไปหอมแก้มคนละพอดอย่างเอ็นดู

“พ่อไม่รู้หรอกนะว่ากันต๋องเจออะไรมาบ้าง แต่ตอนนี้ ลูกโตแล้วคิดเองเป็น พ่อไม่อยากไปชี้หน้าอะไรลูกมากเกินไป กลับมาอยู่บ้านเรา อยู่กับพ่อกับแม่สักพัก ถ้าวันไหนลูกเบื่อ ก็กลับไปหางานทำตามที่คุณชอบก็ยังไม่สาย”

“ครับพ่อ”

“ดีจริงกลับบ้านครั้งนี้ มีลูกสะใภ้มาฝากแม่ด้วย มีหลานให้พอกับแม่คุ้มไวๆ นะ พอกับแม่จะได้ไม่เหงา”

“แม่ก็ แหวกันจัง” ผมว่า

ครอบครัวของผมมีอาชีพเป็นเกษตรกร เลี้ยงสัตว์ มีสวนผลไม้ มีสวนผัก ปลูกข้าวกินเอง ทำเกษตรผสมผสาน ทำให้มีรายได้ตลอดทั้งปี

ถ้าถามว่า ทำไมการทำเกษตรถึงไม่เคยอยู่ในหัวของผมเลย ผมว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่เด็กทุกคนจะฝันถึงการได้เป็นตำรวจ เป็นทหาร รัฐบาล หรือทำงานที่มีเงินเดือนสูงๆ มากกว่าการที่ต้องขลุกอยู่กับซีดินซีโคลน

ตอนที่ผมยังเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย พอกับแม่เคยเล่าให้ผมฟังว่าท่านกำลังจะเปิดโฮมสเตย์ แต่ตอนนั้นผมไม่ได้รู้สึกสนใจหรือตื่นเต้นไปด้วยเลย มาถึงตอนนี้มันใกล้จะเสร็จสมบูรณ์แล้ว ผมจึงเข้ามารับหน้าที่สานต่องานของพอกับแม่แทน

หลังจากที่หลายสิ่งหลายอย่างเริ่มลงตัว ผมขับรถเข้ากรุงเทพฯ จุดประสงค์ก็เพื่อพาคุณยายของแพรวมาอยู่กับเราด้วย เพราะคุณยายของแพรวก็แก่ชรามากแล้ว

สิ่งแรกที่ผมทำคือเข้าไปก้มกราบเท้าคุณยายของแพรว ทั้งผมและแพรวช่วยกันเล่าความเป็นมา เป็นไปของเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง

“แพรวรักใครชอบใคร ยายก็เห็นดีเห็นงามด้วย ยายเชื่อว่าผู้ชายที่แพรวเลือกต้องเป็นคนดีอย่างแน่นอน และสามารถดูแลหลานยายได้”

ผมก็ลงไปกราบแทบเท้าของคุณยายอีกครั้ง ขอขอบคุณที่ท่านเมตตากรุณาเราทั้งสอง

“ยายขอฝากแพรวด้วยนะลูก ขอให้ลูกทั้งสองครองรักกันนานๆ นะลูกนะ มาให้ยายกอดทีสิ”

เราสองคนเข้าไปให้ยายกอด ยายหอมเราทั้งสองคนครั้งแล้วครั้งเล่า

“ยายจำ แพรวอยากให้อายย้ายไปอยู่กับเรานะ แพรวจะได้ดูแลยายได้เต็มที่”

“ผมกับแพรวอยากให้คุณยายไปอยู่กับเรารับ” ผมช่วยพูดอีกแรง

“อยู่ห่างกันไม่กี่ร้อยกิโลเอง ถ้าวันไหนคิดถึงยายก็ขับรถมาหายายสิ”

“ถ้ายายเห็นบ้านสวนของแพรวกับกันต์นะ ยายจะไม่อยากกลับมาอยู่กรุงเทพฯ เลยละ อากาศที่นั่นดีดีนะจะยายจำ”

ผมกับแพรวช่วยกันหวานล้อมไปสารพัดหวังให้คุณยายย้ายไปอยู่กับเรา สรุปว่าวันนั้นคุณยายยังไม่ตัดสินใจ แต่จะขอไปเล่นที่บ้านสวนของผมสักสองสามวัน แพรวจึงรีบช่วยคุณยายเก็บกระเป๋าเตรียมเดินทาง

ผมใช้โอกาสนี้แวะไปเล่นกับน้ำตาด เพราะไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่ที่ผมจะได้เข้ามากรุงเทพฯ อีก ผมชอบผลไม้จากสวนไปฝากเธอมากมาย ผมคุยเล่นกับเธอผ่านวีดีโอคอล ซึ่งเธอกำลังจะกลับมาเดินได้อีกครั้งด้วยขาเทียม เธอชอบเดินโชว์ผมผ่านวีดีโอคอลอยู่บ่อยๆ

“คุณดูสดใสขึ้นนะน้ำตาด” เป็นคำแรกที่ผมทักทาย

ผมไปแบบไม่ให้น้ำตาดรู้ตัว เธอกำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ในห้องนอน เธอดีใจมากเมื่อเห็นผม

“กันต์” เธอเรียกผมเสียงดัง บ่งบอกถึงความดีใจอย่างที่สุด หนังสือที่อ่านอยู่หลุดจากมือ

“คุณดูมีชีวิตชีวาขึ้นเยอะเลย สวยเหมือนน้ำตาดคนเดิมของผมไม่ผิดเลย” ผมเข้าไปนั่งลงข้างๆ

“จริงหรือ ขอขอบคุณนะที่ชม” เธอเขินจนหน้าแดง โผเข้ามาสวมกอดผมด้วยความคิดถึง

ผมเล่าให้เธอฟังว่ากำลังจะเปิดโฮมสเตย์ เล่าให้ฟังถึงสวนผัก สวนผลไม้ ทุ่งนา บ่อปลา สายลม แสงแดด และธรรมชาติอันงดงาม

“ฟังคุณพูดแล้ว ฉันอยากจะไปให้เห็นกับตาตอนนี้เลย”

“ถ้าวันไหนคุณเดินได้เก่งแล้ว เดี่ยวผมจะพาคุณเดินชมสวนของผมให้ทั่วเลยดีไหม”

“ดีเลยสิ ฉันชอบต้นไม้”

“ถ้าอย่างนั้นคุณต้องฝึกเดินให้เก่งๆ นะ”

ผมอยู่คุยกับน้ำตาดนานทีเดียว เราคุยกันอย่างสนุกสนาน น้ำตาดมีความสุขมาก หัวเราะดังลั่นบ้าน ก่อนจะขอตัวลากลับ ผมสัญญากับเธอว่าจะมารับไปเที่ยวที่บ้านสวนของผมอย่างแน่นอน

ผมได้รับข่าวร้ายของคนๆ หนึ่ง ผ่านทางเฟซบุ๊กที่ถูกแฮก ผมอ่านเนื้อความซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนแน่ใจว่าต้องเป็นน้อยหน้าแน่นอน ซึ่งเธอประสบอุบัติเหตุ ต้องการเลือดด่วน ซึ่งกรุ๊ปเลือดของเธอเป็นกรุ๊ปเลือดที่หายากที่สุด

ผมโทรไปหาแพรว เล่าเรื่องนี้ให้แพรวฟัง แพรวรับฟังอย่างเข้าใจ เธอเห็นดีเห็นงามด้วย เย็นวันนั้นก่อนจะมีดคำ ผมจึงรีบปิ้งรถกลับทันที

“เดี๋ยววันพรุ่งนี้ ผมจะขับรถมารับแพรวกับยายนะ” ผมกรอกเสียงลงไป

“คะกันต์ คุณขับรถระวังด้วยนะ ฉันเป็นห่วงนะคะ” แพรวตอบกลับมา

ตอนที่ผมไปถึงโรงพยาบาล ผมไปติดต่อที่แผนกตามที่ถูกโพสต์ได้แจ้งไว้ในเฟซบุ๊ก ทำให้ผมได้เจอกับผู้ชายคนหนึ่ง

“ผมเป็นสามีของเธอครับ” ผู้ชายคนนั้นพูดกับผม สีหน้าแววตาของเขาดูไม่ค่อยดีเท่าไร

“ครับ พอดีผมเห็นที่เขาแฮกกันมาในเฟซบุ๊กครับ ตรงกับกรุ๊ปเลือดของผมพอดี” ผมไม่ได้บอกไปว่าเคยเป็นคนรักของน้อยหน้า

“ครับ ขอขอบคุณมากๆ นะครับ” เขายกมือไหว้ กล่าวขอบคุณผมครั้งแล้วครั้งเล่า ก่อนจะรีบพาผมไปพบพยาบาลเพื่อทำการบริจาคเลือด

ผมจำได้ว่าการแต่งงานแต่งงานของน้อยหน้ามาถึงบ้านในเย็นวันหนึ่ง ฝากมากับเพื่อนสนิทของผม เป็นเพื่อนตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมด้วยกัน เขาบอกผมว่าน้อยหน้าไม่กล้าเอามาให้ด้วยตัวเอง แต่ผมก็ไม่ได้ถามต่อไปอีกว่าทำไมเธอจึงไม่กล้าเอามันมาให้ด้วยตัวเธอเอง

และวันนี้ก็เป็นวันจัดงานแต่งงานของน้อยหน้า ตั้งแต่ได้รับการ์ดเชิญ ผมนั่งคิดอยู่นานว่าควรจะไปดีไหม แต่มันก็ไม่มีเหตุผลอะไร ที่ผมจะต้องไม่ไปงานอันเป็นมงคลของอดีตคนรักของผม

ตอนที่ผมไปถึง เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวกำลังยืนต้อนรับแขกหรือที่มาร่วมงานอยู่หน้างาน ด้านหลังมีชุ้มดอกไม้ที่ตกแต่งไว้อย่างสวยงาม ผมเดินเก็บๆ กังๆ เข้าไปหาน้อยหน้า เธอสวยมากเมื่ออยู่ในชุดเจ้าสาว เธอโผล่เข้ามากอดผม

“ขอบคุณที่กันต์มานะ” น้อยหน้าพูดเสียงสั่นเครือ

“ผมต้องมาอยู่แล้ว”

“ฉันคิดถึงคุณเหลือเกิน”

“ผมก็คิดถึงคุณเหมือนกัน”

“ผมจำคุณได้” แฟนของน้อยหน้า เดินเข้ามาพูดกับผม

“ครับ ยินดีด้วยนะครับ” ผมยื่นมือออกไป เราจับมือกัน

“ฉันขอตัวสักครู่” น้อยหน้าหันไปพูดกับแฟน ก่อนจะเข้ามาดึงมือผม พาเดินเฉียงออกไปจากตรงนั้น

“ฉันขอโทษที่ไม่ได้เอากาการ์ดเชิญไปให้คุณด้วยตัวเอง” เธอพูดแบบคนที่รู้สึกผิดมากๆ

“เรื่องนั้นช่างมันเถอะ แต่ตอนนี้คุณต้องหยุดร้องให้ได้แล้วนะ หน้าคุณจะเลอะเครื่องสำอาง ถ้าเกิดเจ้าสาวไม่สวยขึ้นมา ผมไม่รู้ด้วยนะ”

ผมเอาผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาให้เจ้าสาวแสนสวย

“ด้วยเหตุผลอะไรก็แล้วแต่ที่ทำให้เราต้องเลิกกันไป แต่ฉันดีใจนะ ที่ครั้งหนึ่ง ฉันได้รักกับคุณ”

“ผมก็เหมือนกันน้อยหน้า ผมก็ดีใจเหมือนกัน ที่ครั้งหนึ่งเคยได้รักกับคุณ”

หลังจากที่ไฮมสเตย์เปิดไปได้ไม่นาน มีกระแสตอบรับดีเกินคาด มีนักท่องเที่ยวแวะมาใช้บริการและเรียนรู้การเกษตรผสมผสานของพ่อ แม่กับแพรววนอยู่กับการทำอาหารไว้ต้อนรับนักท่องเที่ยว

ตอนนี้คุณยายของแพรวมาอยู่ด้วยเป็นครั้งคราว แต่หลังจากที่เที่ยวไปเที่ยวมาอยู่บ่อยๆ ตอนนี้เริ่มจะผูกพันกับที่นี่มากขึ้นทุกที และมีแนวโน้มว่าจะย้ายมาอยู่ที่นี่เป็นการถาวร

มีรถเก๋งคันงามแล่นเข้ามาจอด ซึ่งน่าจะเป็นรถของนักท่องเที่ยวที่มาหาที่พัก พอเปิดประตูออกมาผมถึงรู้ว่าคือใคร ซึ่งการมาของเธอถือเป็นเรื่องไม่คาดฝัน เธอเดินตรงเข้ามาหาผม

“คุณสบายดีไหมไข่มุก” ผมทักทาย มองไปที่ห้องนั่งๆ ของเธอ “คุณมีเจ้าตัวเล็กด้วยหรือ ผมยินดีด้วยนะ”

“มันไม่ใช่เรื่องน่ายินดีอะไรหรอกกันต์ ก็แค่เด็กไม่มีพ่อ” น้ำเสียงของเธอมิแหว่งแหว่งความซึ่งเคียด
 ผมคิดว่าน่าจะมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น ผมจึงเชื่อเชิญให้เธอนั่งที่โต๊ะรับแขก เธอเล่าให้ผมฟังว่าท้องกับนัก
 ธุรกิจคนหนึ่ง ซึ่งเธอมารู้ภายหลังว่านักธุรกิจคนนั้นมีครอบครัวแล้ว พุดง่าย ๆ ว่าเธอถูกหลอก ซึ่งมันทำให้
 เธอเสียใจมาก

“ความทะเลาะทแยงที่มีมากเกินไปของฉันทันที มันจะทำให้ฉันล้มเหลว อย่างที่คุณเคยพูดไว้ไม่มีผิด”

“ไม่หรอกไข่มุก ถึงจะล้มเหลว แต่เราก็ยังสามารถลุกขึ้นมาสู้ได้เสมอ” ผมพยายามพูดปลอบโยน
 เธอ

“ถึงแม้จะเป็นเพียงเวลาไม่นานที่ฉันได้รักกับคุณ ได้อยู่กับคุณ แต่ฉันก็รู้ว่าคุณเป็นคนดี ฉันไม่รู้จะไป
 ไปที่ไหน ฉันเลยมาหาคุณ มาเพื่อเล่าให้คุณฟังเฉยๆ ไม่ได้หวังให้คุณมาช่วยเหลือฉันหรอกนะ”

“ผมยินดีรับฟัง และช่วยเหลือคุณเสมอ” ไข่มุก เธออย่างนี้ดีไหม คุณมาสมัครเป็นลูกน้องที่โฮมส
 เตย์ของผมสิ มีงานให้ทำมากมายเลยนะ”

เธอหัวเราะให้กับคำพูดของผม ผมก็หัวเราะตามไปด้วย

“ตอนนี้ฉันไม่เหลือใครแล้ว” เธอพูดเศร้าๆ

“เหลือสิ คุณยังมีเจ้าตัวเล็กที่กำลังจะลืมตาขึ้นมาดูโลกยังงั้นละ” ผมส่งยิ้มให้

ไข่มุกเธอมีอุปนิสัยที่ค่อนข้างแหว่งแหว่ง เธอคลั่งใฝ่บางๆ แบบคนกำลังมีความสุข คล้ายคำพูดของ
 ผมทำให้เธอคิดอะไรขึ้นมาได้

ผมขงเครื่องดื่มเย็นๆ มาให้เธอดื่ม เธอระบายเรื่องทุกอย่างให้ผมฟัง เราคุยกันจนพ้ามืด

“ฉันคงต้องไปแล้วละกันต์ ฉันมารบกวนคุณมากเกินไปแล้ว” เธอลุกขึ้นยืน

“วันนี้ก็มีด่ำแล้ว คุณพักอยู่ที่นี้ก่อนก็ได้นะ” ผมเสนอ

“ฉันกลัวจะทำให้คุณและภรรยาของคุณลำบากใจ ฉันว่า ฉันควรจะไปหาที่พักที่อื่นน่าจะดีกว่า”

“ไม่มีใครลำบากใจหรอก คุณก็พักอยู่ที่นี้ในฐานะนักท่องเที่ยวคนหนึ่งสิ”

เมื่อผมพูดแบบนี้ เธอจึงยอมพักอยู่ที่โฮมสเตย์ของผม ผมไม่ยอมให้เธอขับรถเวลากลางค่ำ
 กลางคืน ยิ่งอยู่ในสภาพจิตใจแบบนี้ ผมกลัวว่าจะเกิดอุบัติเหตุเอาได้

มาถึงวันนี้ ผมได้เรียนรู้อะไรหลายอย่าง ผมค่อยๆ เติบโตขึ้น ทำความเข้าใจในสิ่งต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต
 ได้มากขึ้น ผมหลงรักการทำเกษตรอย่างถอนตัวไม่ขึ้น การได้อยู่ท่ามกลางต้นไม้ใบหญ้า ได้อยู่ท่ามกลาง
 ความร่มรื่นของหมู่แมกไม้ ทำให้ผมสุขใจและรู้สึกสงบ

ค่านั้น หลังจากที่ถูกข่าวยืนยันเสร็จ ผมเห็นแพรวออกไปเดินเล่นอยู่ในสวนดอกไม้ เหม่อมองขึ้นไป
 บนฟ้าเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่ ผมเลยเดินเข้าไปหา

“กำลังทำอะไรอยู่แพรว ทำไมออกมายืนตากน้ำหมอกน้ำค้างแบบนี้ เดี่ยวจะไม่สบายเอานะ”

“ฉันมีเรื่องจะถามคุณ ถ้าคุณไม่ว่าอะไร อยากถามมานานแล้ว”

“ไม่ว่า ผมจะกล่าวภรรยาสุดที่รักของผมได้อย่างไร” ผมประคองมือของแพรวขึ้นมาแล้วพรมจูบลงไป
“มีอะไรจะถาม ถามผมมาได้เลย”

“คุณยังรักแฟนเก่าของคุณทุกคนอยู่หรือ”

ผมสูดลมหายใจลึกๆ แล้วตอบ “ใช่ ผมขอตอบแบบลูกผู้ชายเลยว่า ใช่”

“ทั้งที่คุณยังมีฉันอยู่ทั้งคน” น้ำเสียงของแพรวบ่งบอกถึงความน้อยใจ

“คุณต้องฟังผมอธิบายก่อนสิ อย่าเพิ่งตัดสินผมแบบนั้น” ผมเข้าไปกอดแพรว จูบที่เรื้อนผมดกดำ
ของเธอ “ถึงแม้ว่าความสัมพันธ์ของผมกับพวกเธอจะผ่านมานานแล้ว แต่ถึงยังไงผมก็ยังรักและเทิดทูนพวก
เธอเหมือนเดิม ผมเคยปฏิบัติกับพวกเธออย่างไร ผมก็จะปฏิบัติต่อพวกเธออย่างนั้น พวกเธอยังคงเป็นเจ้าของ
หญิงในดวงใจของผมเสมอ”

“ทั้งที่ผู้หญิงเหล่านั้นเคยทำร้ายคุณ แต่คุณก็ยังจะคอยดูแลและช่วยเหลือพวกเธออย่างนั้นหรือ”

“มันก็จริงของคุณ ถ้าอย่างนั้นผมขอถามคุณคืนหน่อยนะ คุณเคยมีแฟนมาก่อนไหมแพรว”

“ถึงแม้ว่าฉันจะเป็นเพียงผู้หญิงหน้าตาธรรมดาๆ คนหนึ่ง แต่ฉันก็เคยมีแฟนมาก่อน”

“ถ้าให้เลือกระหว่างการทำเรื่องดีๆ กับเรื่องเลวๆ คุณจะเลือกทำอะไรให้คนที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นคนรัก
ของคุณ”

คำพูดของผมทำแพรวเงยบไป ก่อนจะอมยิ้มเหมือนเข้าใจในสิ่งที่ผมกำลังจะสื่อ

“ถึงยังไงฉันก็จะเลือกทำสิ่งที่ดีอยู่แล้ว”

“และนั่นแหละคือสิ่งที่ผมกำลังทำอยู่ แต่ผมทำเท่าที่ผมจะทำได้นะ เพราะในตอนนี้ ผมมีแค่แพรว
เพียงคนเดียวเท่านั้น”

“ฉันโชคดีจริงๆ ที่ได้เกิดมาพบผู้ชายอย่างคุณ ได้ใช้ชีวิตกับคุณ”

“ผมก็โชคดีเหมือนกัน ที่ได้พบผู้หญิงอย่างแพรว”

ผมสวมกอดแพรวจากด้านหลัง กระชับวงแขนแน่นเข้าไปอีก บนท้องฟ้ามองเห็นดาวดวงหนึ่งตกได้
อย่างชัดเจน ผมอธิษฐานขอให้ผมกับแพรวครองรักกันไปตราบนานเท่านาน